

den anden, og Staten har nu ikke andre Udveje end den at laane Penge eller at sætte Skatteskruen i Gang den ene Gang efter den anden. Den har været sat godt i Gang, og den bliver det endnu mere. Men der var en anden Vej, man kunde gaa, og det var at spare, hvor der kunde spares. Det er store Bevillinger, der nu foreslaas til Udvidelse af Jernbaner, til Dobbeltspor o. s. v. Man siger, at dette er nødvendigt, de store Forsinkelser er en Følge af, at der f. Eks. ingen Dobbeltspor er gennem Jylland. Ja, jeg vil dog sige, at Togforsinkelserne fra København til Odense og Fredericia, hvor der er Dobbeltspor paa hele Linien, er meget store og meget for store. Dér er det ikke paa Grund af Mangel paa Dobbeltspor, at der er Forsinkelser, dér maa det være Mangel paa noget andet, enten Ekspedithed eller Raskhed i Udførelsen af Arbejdet. Jeg ved ikke, hvordan det er, men det hænder ikke saa sjældent, naar jeg kommer fra Sjælland til Nyborg, at jeg maa vente en halv Timestid, fordi det Tog, jeg er med, ikke maa gaa, før Afgangstiden for det efterfølgende Tog er naaet. Saa maa vi køre for at samle dem op, der skal til Jylland. Det er hændet nogle Gange, og det er i det hele mærkeligt. Men her synes jeg, der var Anledning til at foretage de Besparelser, der paa nogen Maade kan foretages, for at vi ikke skal ende i en Suppedas, som bliver forskrækkelig for Landet i Fremtiden.

Det er klart, at naar Krigssituationen er sluttet, kan man vente et Nedslag i Indtægterne paa mange Felter, hverken de nuværende unaturlige Ejendomspriser eller de Priser, der er paa Produkter og paa Kreaturer, der eksporteres til fremmede Lande, vil holde sig. Der vil komme Prissfald baade paa Ejendomme, paa Varer og Kreaturer, og det vil give en Ravage hele Landet over. Derfor er det sørgeligt at se, at Staten ikke har en Reservefond, den er spist op for længe siden, og det er Meningen, hører jeg, at hvis vi faar de vestindiske Øer solgt, skal de nogle og halvfems Millioner Kroner, som derved indkommer, gaa ind i Statskassen og være til Dækning af almindelige Udgifter. Jeg vilde anse det for klogt, hvis denne Handel kommer i Stand, hvad der er Sandsynlighed for, at anbringe de indvundne Penge i en Reservefond, thi det er en Fare for os, at Staten er uden Reservefond.

Det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (Wiinblad) priste i høj Grad den nu afdøde Minister Hørup, fordi han

har faaet lukket en Port op, der førte ind til Kongens Have. Han føjede til, at naar Hørups Fortjenester som Politiker og hans Betydning som Journalist for længst var glemte, vilde hans Navn være i stadig Ihukommelse, fordi han lod denne Port lukke op. Ja, der er mange Maader, man kan blive berømt paa. Men medens jeg hørte denne Lovtale over Hørup, sad jeg og blev helt ked over, at man har glemt, hvad det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup) har gjort som Minister. Han har ikke blot lukket en Port op, men han har lavet to nye Porte til Kongens Have, for at der kunde blive Gennemgang baade til Rigensgade og til Landemærket. Der er imidlertid ikke nogen, der priser det ærede Medlem fra Veringe eller lover ham, at hans Navn skal leve til Ihukommelse, fordi han har udført denne Bedrift, og han har dog ladet lave to helt nye Porte, medens Hørup kun har drejet Nøglen om for en gammel Port, der i lang Tid havde staaet lukket. Jeg synes, det er uretfærdigt at sætte Hørups Navn i en Glorie for denne Bedrift, samtidig med at man glemmer, hvad det ærede Medlem fra Veringe har gjort. Jeg vil ikke opfordre den nuværende Finansminister til at lukke Porte op, men jeg vil opfordre ham til at lukke en Dør i, og det er Døren til Statskassen, naar der kommer alt for mange urimelige Begæringer til ham. Han skal nok blive en Mand, der skal mindes med Glæde, hvis han har Mod til at slaa Døren i for alle de umulige Krav, der evindeligt stilles. Thi det er paafaldende, naar man hører paa Forhandlingerne om Finansloven — jeg har iagttaget det i disse Dage —, at der omtrent ikke er nogen, der tager Ordet, uden at de har et Krav til Statskassen. (*Slengerik: Mød Undtagelse af mig!*) Ja, det ærede Medlem er en hæderlig Undtagelse, og jeg glæder mig over den Forandring, som er sket med det ærede Medlem, siden han er blevet Formand for det radikale Parti. Der er en glædelig Fremgang, det kan jeg godt lide, det er al Ære værd. (*Slengerik: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.*) Siden jeg er ved det ærede Medlem, vil jeg sige, at det undrede mig, at det ærede Medlem i den Tale, han holdt forleden, med hvilken jeg saa godt som i eet og alt kunde være enig, for tredie Gang mindede om, at der var en Overskridelse paa Krigsministeriets Budget i 1912, da jeg var Krigsminister. Naar det ærede Medlem nu gør det en Gang til i Dag, saa er alle